

Homília na slávnosť Božieho Tela

Homília svätého Josemaríu na
slávnosť Božieho Tela z knihy
Ísť s Kristom.

19.06.2025

150

Dnes na sviatok Božieho Tela
budeme spoločne rozjímať o
nesmiernej láske nášho Pána, ktorá
ho viedla k tomu, aby s nami zostal aj
naďalej, ukrytý pod sviatostným
spôsobom; a nám sa zdá, že priam
fyzicky počujeme, ako učí zástupy:

Rozsievateľ vyšiel rozsievať. Ako sial, niektoré zrná padli na kraj cesty; prileteli vtáky a pozobali ich. Iné padli na skalnatú pôdu, kde nemali veľa zeme, a hneď vzišli, lebo neboli hlboko v zemi; ale keď vyšlo slnko, zahoreli, a pretože nemali koreňa, uschli. Zasa iné padli do trnia, ale trnie vyrástlo a udusilo ich. Iné zrná padli do dobrej zeme a priniesli úrodu: jedno stonásobnú, iné šesťdesiatnásobnú a iné tridsaťnásobnú (Mt 13, 3-8).

Podobenstvo je stále aktuálne. Božský rozsievateľ aj dnes rozsieva svoje semená. Aj dnes sa uskutočňuje dielo vykúpenia a Pán si želá, aby sme sa na ňom tiež zúčastnili: chce, aby sme my kresťania otvorili jeho láске všetky cesty tejto zeme; vyzýva nás, aby sme šíрили Božie posolstvo slovom i príkladom do všetkých kútov sveta. Žiada nás, aby sa každý jeden z nás ako príslušník cirkevného a súčasne i občianskeho spoločenstva, a verne si plniaci svoje

povinnosti, stal druhým Kristom, posväcoval svoju profesionálnu prácu a záväzky vyplývajúce z jeho stavu.

Ak sa rozhliadneme vôkol seba a pozorujeme tento svet, ktorý milujeme, pretože je Božím dielom, zisťujeme, že to podobenstvo platí aj dnes: slovo Ježiša Krista je plodné, a v mnohých dušiach prebúdza túžbu po odovzdanosti a vernosti. Životy a správanie tých, čo slúžia Bohu, menia dejiny, a dokonca mnohí, ktorí nášho Pána ani nepoznajú, sú — možno podvedome — inšpirovaní ideálmi, ktoré vychádzajú z kresťanstva.

No takisto vidíme, že časť zrn padla na neúrodnú pôdu alebo do trnia a bodláčia: že sú srdcia, ktoré sa uzatvárajú pred svetlom viery. Akceptujú a proklamujú ideály mieru, zmierenia a bratstva, avšak ich skutky neraz svedčia o opaku.

Niektorí ľudia sa bezvýsledne pokúšajú umlčať Boží hlas a bránia jeho šíreniu hrubou silou, alebo niekedy menej hlučnou, zato však krutejšou zbraňou — ľahostajnosťou, ktorá otupuje ducha.

151

Chlieb večného života

Keď nad týmto všetkým premýšľame, bol by som rád, keby sme si hlbšie uvedomili naše kresťanské poslanie. Obráťme zrak k Najsvätejšej Eucharistii, k Ježišovi, ktorý nás — prítomný medzi nami — ustanovil za svoje údy: *vos estis corpus Christi et membra de membro* (1 Kor 12, 27), vy ste Kristovo telo a údy zjednotené s inými údmi. Náš Boh sa rozhodol zostať v Svätostánku, aby nás živil, aby nás posilňoval, aby nás zbožšťoval, aby dával účinnosť našej práci a nášmu úsiliu. Ježiš je súčasne

rozsievačom, semenom i plodom
sejby, je Chlebom večného života.

Ten neustále sa obnovujúci zázrak
Najsvätejšej Eucharistie má všetky
charakteristické črty Ježišovho štýlu
konania. Dokonalý Boh a dokonalý
človek, Pán neba i zeme sa nám
ponúka za pokrm tým
najprirodzenejším a najobyčajnejším
spôsobom. A takto čaká na našu
lásku už skoro dvetisíc rokov. Je to
dlhý čas, ale zároveň aj nie je,
pretože tam, kde je láska, dni akoby
mali krídla.

Spomínam si na jednu pôvabnú
galícijskú báseň, na jeden zo Spevov
Alfonza X. Múdreho. Je to legenda o
istom mníchovi, ktorý vo svojej
prostote poprosil Preblahoslavenú
Pannu Máriu, aby sa mohol čo i len
na okamih pozrieť do neba. Panna
Mária vyhovel jeho prianiu a dobrý
mních bol prenesený do raja. Keď sa
vrátil, nikoho z obyvateľov kláštora

už nespoznával. Jeho modlitba, ktorá sa mu zdala byť nesmierne krátkou, trvala tri storočia. Pre milujúce srdce tri storočia neznamenajú nič. Takto si vysvetľujem aj tých dvetisíc rokov Pánovho čakania v Eucharistii. Je to čakanie Boha, ktorý miluje ľudí, ktorý nás hľadá, ktorý nás miluje takých, akí sme — nedokonalých, sebeckých, nestálych —, ale pritom schopných objaviť jeho nekonečnú lásku a úplne sa mu odovzdať.

Ježiš prišiel na svet z lásky a preto, aby aj nás naučil milovať — a aby s nami zostal v Eucharistii. *A pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti* (Jn 13, 1).

Týmito slovami začína svätý Ján rozprávanie o tom, čo sa odohralo v predvečer Veľkej noci, keď Ježiš — ako píše svätý Pavol — *vzal chlieb, vzdával vďaky, lámal ho a povedal: „Toto je moje telo, ktoré je pre vás; toto robte na moju pamiatku.“ Podobne po večeri vzal kalich a*

hovoril: „Tento kalich je nová zmluva mojej krvi. Toto robte, kedykoľvek ho budete piť, na moju pamiatku (1 Kor 11, 23-25)“.

152

Nový život

Je to prostá a súčasne slávnostná chvíľa ustanovenia Nového zákona. Ježiš ruší starú ekonómiu Zákona a zjavuje nám, že on sám bude náplňou našej modlitby a nášho života.

Len si všimnite tú radosť, ktorá zaplavuje dnešnú liturgiu: *nech je chvála dokonalá, nech je plná, slávna, stála a radostné uctenie* (Sekvencia *Lauda Sion* (Chváľ, Sione, Spasiteľa)). Je to veľká kresťanská radosť, ktorá ospevuje príchod nových čias: *Za posvätnej tej večere, Baránkom tým novým berie, Starý zákon už svoj cieľ. Nová doba nastupuje, tôňa pravde*

ustupuje, svetlo dané za podiel
(Sekvencia *Lauda Sion* (Chváľ, Sione, Spasiteľa)).

Toto je zázrak lásky. *Toto je opravdivý chlieb Božích detí* (Sekvencia *Lauda Sion* (Chváľ, Sione, Spasiteľa)). Ježiš, Jednorodený Syn Večného Otca, sa nám ponúka za pokrm. A ten istý Ježiš Kristus, ktorý nás tu posilňuje, nás očakáva v nebi ako svojich *hostí, spoluedičov a spoločníkov* (Sekvencia *Lauda Sion* (Chváľ, Sione, Spasiteľa)), pretože *tí, ktorí sa živia Kristom, aj keď zomrú smrťou pozemskou a časnou, budú žiť večne, lebo Kristus je život nepominuteľný* (Svätý Augustín, *In Ioannes Evangelium tractatus*, 26, 20 (PL 35, 1616)).

Pre kresťana, ktorý sa posilňuje mannou, definitívne nám danou v Eucharistii, sa večná blaženosť začína už teraz. To staré sa už pominulo: odložme nabok všetko

zastarané, nech je už pre nás všetko nové: *srdcia, slová i skutky* (Hymnus *Sacris solemnis*).

Toto je Dobrá zvesť. Zvesť nová, *novina*, pretože nám hovorí o takej nesmiernej láske, o akej sme predtým ani len netušili. Zvesť *dobrá*, lebo niet nič lepšieho, než je dôverné zjednotenie sa s Bohom, s Dobrom nad všetky dobrá. Je to *Dobrá zvesť*, lebo istým spôsobom, ktorý nie je možné ani opísať, je pre nás závdavkom večného života.

153

Stretávať sa s Ježišom v Slove a v Chlebe

Ježiš sa ukrýva v Najsvätejšej Sviatosti oltárnej, aby sme sa *odvážili* stýkať sa s ním, aby bol naším pokrmom, aby sme sa s ním stali jedno. Slovami *bezo mňa nemôžete nič urobiť* (Jn 15, 5), neodsudzuje

kresťana na neúčinnosť, ani ho nezaväzuje, aby ho úporne a zložito vyhládal. Zostal s nami a úplne sa nám dáva k dispozícii.

Keď sa zhromažďujeme pred oltárom, na ktorom sa slávi Najsvätejšia obeta omše; keď kontemplujeme Najsvätejšiu hostiu vystavenú v monštrancii, alebo sa jej klaniame skrytej vo Svätostánku, mali by sme si oživovať našu vieru, myslieť na nový život, ktorý sa nám dáva a byť dojatí Božou láskou a nehou.

Vytrvalo sa všetci zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách (Sk 2, 42). Takto nám Sväté písmo opisuje prvých kresťanov: boli zhromaždení vo viere apoštolov v dokonalej jednote, účasťou na Eucharistii, jednomyseľne zotrúvajúci v modlitbe. Viera, Chlieb, Slovo.

Ježišova prítomnosť v Eucharistii je pevnou zárukou jeho prítomnosti v našich dušiach; zárukou jeho moci, ktorá udržiava svet; zárukou jeho príslubov vykúpenia, vďaka ktorým bude ľudská rodina — na konci čias — naveky prebývať v nebeskom domove spolu s Bohom Otcom, Bohom Synom a Bohom Duchom Svätým: s Najsvätejšou Trojicou, Jedným Bohom. Tam je celá naša viera, vyjadrená skutkami, keď veríme v Ježiša a v jeho skutočnú prítomnosť pod spôsobom chleba a vína.

154

Nechápem, ako môže niekto kresťanský žiť, a pritom nepociťovať potrebu trvalého priateľstva s Ježišom v Slove a v Chlebe, v modlitbe a v Eucharistii. Veľmi dobre však chápem, prečo v priebehu stáročí chceli celé generácie veriacich nejako konkrétne vyjadriť

túto eucharistickú úctu. Niekedy masovými pobožnosťami a verejným vyznávaním svojej viery; inokedy zas mlčky, bez slov, v posvätnom tichu chrámu, alebo v dôvernosti svojho srdca.

Predovšetkým by sme mali milovať svätú omšu, ktorá sa má stať stredobodom nášho dňa. Ak budeme dobre prežívať svätú omšu, ako by sme potom netúžili aj celý zvyšok dňa zotrvať v myšlienkach na Pána, nedychtili po tom nevzdialiť sa z jeho prítomnosti, ako by sme potom nepracovali, ako pracoval on, a nemilovali, ako miloval on? Naučíme sa ďakovať Pánovi aj za jeho ďalšiu láskavosť: za to, že nechcel svoju prítomnosť obmedziť len na chvíľu obety na oltári, ale že sa rozhodol zostať v Najsvätejšej hostii vo Svätostánku.

Poviem vám, že Svätostánok bol pre mňa vždy Betániou; tichým a

príjemným miestom, kde prebýva Kristus, kde mu môžeme vyrozprávať všetky svoje starosti, trápenia, nádeje a radosti, s rovnakou prostotou a prirodzenosťou, ako sa s ním rozprávali jeho priatelia Marta, Mária a Lazár. Preto ma vždy poteší, keď v nejakom meste či dedine čo i len z diaľky zbadám siluetu kostola: je to ďalší Svätostánok, ďalšia príležitosť, aby sa duša aspoň túžbou mohla preniesť k Pánovi v Najsvätejšej sviatosti.

155

Plody Eucharistie

Keď Pán pri Poslednej večeri ustanovil Najsvätejšiu Eucharistiu, už bola noc, čo *poukazovalo na to* — ako hovorí svätý Ján Zlatoústý —, že *čas sa už naplnil* (Svätý Ján Zlatoústý, *In Matthaeum homiliae*, 82, 1 (PG 58, 700)). Na svet padla noc, pretože staré obrady, dávne znaky

nekonečného Božieho milosrdenstva voči ľudstvu sa mali dočkať svojho naplnenia, otvoriac cestu novému skutočnému úsvitu: novej Veľkej noci. Eucharistia bola ustanovená v noci, ako príprava na ráno Zmŕtvychvstania.

Aj my sa musíme vo svojom živote pripravovať na tento úsvit. Musíme sa zbaviť všetkého, čo je už opotrebované, škodlivé a neužitočné — znechutenie, pochybnosti, smútok, zbabelosť — toto všetko musíme od seba odhodiť. Najsvätejšia Eucharistia prináša do života Božích detí božskú novosť, a my na ňu musíme odpovedať *in novitate sensus* (Porov. Rim 12, 2), obnovou celého nášho zmýšľania i konania. Bol nám daný nový zdroj energie, mocný koreň zaštepený do Pána. Nemôžeme sa viac vracieť k starému kvasu, keď už raz máme Chlieb dneška i zajtrajška.

Na sviatok Božieho Tela kresťania v mnohých častiach sveta sprevádzajú v procesii Pána, ktorý skrytý v Hostii prechádza ulicami a námestiami rovnako ako počas svojho pozemského života — vychádzajúc v ústrety tým, ktorí ho chcú vidieť, a akoby náhodou stretáva i tých, ktorí ho nehládajú. A tak Ježiš znovu prichádza medzi svojich. Ako zareagujeme na toto volanie Učiteľa?

Vonkajšie prejavy lásky sa musia rodiť v srdci a prerásť v svedectvo kresťanského života. Ak sme boli obnovení prijímaním Kristovho Tela, musíme to preukázať aj skutkami. Nech sú naše myšlienky úprimné, plné pokoja, odovzdanosti a služby. Nech sú naše slová pravdivé, jasné, vhodné, aby sme nimi dokázali potešiť i pomôcť, a hlavne aby sme ich prostredníctvom prinášali Božie svetlo iným ľuďom. Nech sú naše

skutky dôsledné, účinné a primerané; nech majú v sebe *bonus odor Christi* (Porov. 2 Kor 2, 15), lúbeznú Kristovu vôňu; nech pripomínajú jeho spôsob konania a jeho život.

Procesia s Božím Telom sprítomňuje Krista po dedinách a mestách sveta. Chcem však znovu zdôrazniť, že táto jeho prítomnosť nesmie byť záležitosťou jedného dňa, okázalou oslavou, ktorá prebehne a potom sa na ňu zabudne. Sprievod s Ježišom nám pripomína, že by sme ho mali objavovať aj v našich každodenných činnostiach. K tejto slávnostnej procesii dnešného štvrtka sa musí pridať aj tichá a prostá procesia všedného života každého kresťana, človeka ako sú iní, ktorý však mal to šťastie, že dostal vieru a Božské poslanie konať tak, aby obnovoval Pánovo poslanstvo na zemi. Áno, máme svoje chyby, úbohosti, hriechy. Ale Boh je medzi nami a my mu

musíme umožniť, aby nás použil, a tak mohol neustále prechádzať pomedzi ľuďmi.

Prosme teda Pána, aby nám doprial stať sa eucharistickými dušami, aby sa naše osobné stretnutie s ním prejavovalo v radošti, v pokoji, v túžbe po spravodlivosti. A tak umožníme aj ostatným spoznať Krista a prispejme k tomu, že bude stáť na vrchole všetkých ľudských snažení. Potom sa splní Ježišov sľub: *A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe* (Jn 12, 32).

157

Chlieb a žatva: spoločenstvo so všetkými ľuďmi

Ježiš, ako som spomenul na začiatku, je rozsievateľ a prostredníctvom kresťanov pokračuje vo svojej Božskej sejbe. Kristus stláča pšenicu vo svojich prebodnutých rukách,

zmáča ju svojou krvou, očisťuje ju a rozhadzuje do brázdy, ktorou je tento svet. Rozsieva jedno zrno za druhým, aby každý kresťan vo svojom vlastnom prostredí vydával svedectvo o plodnosti smrti a zmŕtvychvstania Pána.

Ak sme v Kristových rukách, mali by sme sa nechať preniknúť jeho vykupiteľskou krvou, nechať sa rozsievať a prijímať svoj život taký, aký si ho pre nás želá Boh. Mali by sme tiež pochopiť, že zrno, ktoré má prinášať úrodu, musí najskôr padnúť do zeme a odumrieť (Porov. Jn 12, 24-25). Až potom vyrastie steblo a na ňom sa objaví klas. Z klasu je chlieb, ktorý bude Bohom premenený na Kristovo Telo. Takýmto spôsobom sa znovu vraciame k Ježišovi, spájame sa s naším rozsievateľom. *Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe* (1 Kor 10, 17).

Nikdy by sme nemali zabúdať, že bez sejbby nemôže byť ani žiadna žatva. Preto je potrebné veľkoryso rozsievať Božie Slovo, pričiniť sa, aby ľudia spoznávali Krista, a keď ho spoznajú, aby po ňom pocítili hlad. Dnešný sviatok Božieho Tela, Kristovho tela, Chleba života, je vhodnou príležitosťou zamyslieť sa nad týmto hladom, ktorý možno pozorovať u ľudí: hladom po pravde, spravodlivosti, jednote a pokoji. Keď sa stretneme s hladom po pokoji, budeme musieť spolu so svätým Pavlom opakovať: Kristus je náš pokoj, *pax nostra* (Ef 2, 14). Túžba po pravde nám má pripomínať, že Ježiš je cesta, pravda a život (Porov. Jn 14, 6). A tých, ktorí sa usilujú o jednotu, musíme postaviť pred Krista, ktorý za nás prosí, aby sme boli *consummati in unum*, dokonale jedno (Jn 17, 23). Hlad po spravodlivosti nás zasa musí priviesť k pôvodnému zdroju svornosti medzi ľuďmi: k

tomu, že sme a cítime sa byť deťmi
jedného Otca, teda bratmi.

Pokoj, pravda, jednota, spravodlivosť.
Aké ťažké nám niekedy pripadá
prekonávanie prekážok, ktoré
narúšajú ľudské spolužitie! My
kresťania sme však povolaní
uskutočňovať tento veľký zázrak
bratstva: aby sme s pomocou Božej
milosti dosiahli, že ľudia sa budú
správať kresťansky, vzájomne si niest'
bremená (Porov. Gal 6, 2), žiť podľa
prikázania lásky, ktoré je zväzkom
dokonalosti a podstatou zákona
(Porov. Kol 3, 14; Rim 13, 10).

158

Nemožno skrývať, že toho treba ešte
veľa urobiť. Pri istej príležitosti,
pravdepodobne pri pohľade na
vlniace sa klasy zrelého obilia,
povedal Ježiš svojim učeníkom: *Žatva
je veľká, ale robotníkov málo. Preto
proste Pána žatvy, aby poslal
robotníkov na svoju žatvu* (Mt 9,

37-38). Podobne ako vtedy, aj dnes chýbajú robotníci, ktorí by chceli znášať *bremeno dňa a horúčosť* (Porov. Mt 20, 12). A ak my, ktorí pracujeme, nebudeme verní, stane sa to, o čom píše prorok Joel: *Spustošené je pole, smúti roľa, veď je znivočené obilie, vyschol mušt, olej uvädol. Rolníci sa hanbia, jajakajú vinári pre pšenicu a jačmeň, lebo žatva je preč z poľa* (Joel 1, 10-11).

Z úrody nebude nič, ak nebudeme ochotní veľkoryso prijať sústavnú prácu, možno dlhú a únavnú: obrábať pôdu, zasiať obilie, strážiť pole, zožať a vymlátiť... Božie kráľovstvo sa buduje v dejinnom kontexte, v čase. Pán nám všetkým zveril túto úlohu a nikto sa nemôže tváriť, že sa ho to netýka. Keď sa dnes budeme klaňať Kristovi a hľadiť na neho v Eucharistii, myslíme na to, že ešte nenadišiel čas odpočinku a že treba pracovať ďalej.

V Knihe Prísloví sa píše: *Kto obrába svoje pole, má chleba nadostač* (Prís. 12, 11). Skúsme preniesť tento výrok do duchovnej oblasti: človek, ktorý nepracuje na Božej roli, ktorý nie je verný Božiemu poslaniu odovzdať sa iným a pomáhať im spoznávať Krista, len ťažko pochopí, čím je eucharistický Chlieb. Nikto si neváži to, čo ho nič nestálo. Ak máme vedieť oceniť a milovať Najsvätejšiu Eucharistiu, musíme prejsť Ježišovu cestu: byť zrnom, odumrieť sebe samému, vstať z mŕtvych do plnosti života a priniesť hojnú úrodu — stonásobnú! (Porov. Mk 4, 8).

Túto cestu je možné zhrnúť do jediného slova: milovať. Milovať — to znamená mať veľké srdce, spolucítiť so starosťami tých, ktorí nás obklopujú, vedieť odpúšťať a pochopiť: obetovať sa spolu s Kristom za všetky duše. Ak budeme milovať Kristovým srdcom, naučíme sa slúžiť a budeme obhajovať pravdu jasným

a láskavým spôsobom. Aby sme mohli takto milovať, je potrebné, aby každý z nás odstránil zo svojho života všetko, čo prekáža Kristovmu životu v nás: sklony k pohodlnosti, pokušenie sebecka, snahu o vlastné vyniknutie. Len keď budeme na sebe uskutočňovať tento Kristov život, budeme ho môcť prenášať aj na iných; len keď na sebe zakúsime odumieranie obilného zrna, budeme môcť pracovať z hĺbky zeme, premieňať ju zvnútra a zúrodňovať.

159

Kresťanský optimizmus

Niekedy sa možno objaví pokušenie, ktoré nám nahovára, že toto všetko je síce nádherné, ale len ako nejaký neuskutočniteľný sen. Už som vám hovoril o obnovení viery a nádeje; buďte nezlomní, majte absolútnu istotu, že naše nádeje sa nadmieru naplnia vďaka obdivuhodným Božím

dielam. Je však nevyhnutné, aby sme boli skutočne zakotvení v kresťanskej čnosti nádeje.

Nezvykajme si ako na samozrejmosť na zázraky, ktoré sa dejú pred našimi očami: na tú nesmiernu skutočnosť, že Pán každý deň zostupuje do rúk kňaza. Ježiš chce, aby sme boli bdelí, aby sme sa stále presviedčali o veľkosti jeho moci, a aby sme znovu počuli jeho sľub: *venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum* (Mk 1, 17), poďte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí; ak ma budete nasledovať, budete účinní a budete privádzať duše k Bohu. Musíme preto viac dôverovať týmto Pánovým slovám: nastúpiť do loďky, chopiť sa vesiel, napnúť plachty a vyplávať na more sveta, ktoré nám Kristus dáva ako dedičstvo. *Duc in altum et laxate retia vestra in capturam!* (Lk 5, 4). Zatiahni na hlbinu a spustite siete na lov!

Ten apoštolský zápal, ktorý Kristus vložil do našich sŕdc, nesmie zoslabnúť — vyhasnúť —, kvôli nejakej falošnej pokore. Je síce pravda, že so sebou vlečieme ťarchu svojich úbohostí, no pravdou je aj to, že Pán s našimi chybami počíta. Jeho milosrdnému pohľadu neunikne, že my ľudia sme stvorenia so svojimi obmedzeniami, slabosťami, nedokonalosťami, so sklonom k hriechu. No aj tak nám prikazuje, aby sme bojovali, aby sme uznali svoje chyby; nie preto, aby sme klesali na mysli, ale aby sme to oľutovali a živilí v sebe túžbu stať sa lepšími.

Okrem toho musíme mať stále na pamäti, že sme len nástroje: *Ved' čože je Apollo? A čo Pavol? Služobníci, prostredníctvom ktorých ste uverili, a každý taký, ako mu dal Pán. Ja som sadil, Apollo polieval, ale vzrast dal Boh* (1 Kor 3, 5-6). Učenie, posolstvo, ktoré máme hlásať, má svoju vlastnú

nekonečnú plodnosť, ktorá nie je naša, ale Kristova. Veď to samému Bohu záleží na tom, aby sa uskutočňovalo dielo spásy, aby bol vykúpený svet.

160

Musíme mať teda vieru a nedovoliť, aby nás ovládlo znechutenie; neobmedzujeme sa len na čisto ľudské kalkulácie. Aby sme prekonali prekážky, musíme sa pustiť do práce a naplno sa vložiť do našich úloh tak, že už samotné toto úsilie pred nami otvorí nové cesty a možnosti. A tu je univerzálny liek na všetky ťažkosti: osobná svätosť, oddanosť Pánovi.

Byť svätým znamená žiť tak, ako to od nás očakáva náš Nebeský Otec. Poviete mi, že je to ťažké. Áno, je to veľmi vysoký ideál. Ale súčasne je to aj ľahké: je to na dosah ruky. Keď niekto ochorie, niekedy sa ťažko hľadá vhodný liek. V nadprirodzenej oblasti to tak nie je. Liek je vždy

poruke: je to Ježiš Kristus prítomný v Najsvätejšej Eucharistii, a svoju milosť nám dáva aj v ďalších sviatostiach, ktoré ustanovil.

Opakujme teda slovami i skutkami: „Dôverujem ti, Pane, a stačí mi tvoja prozreteľnosť v obyčajných veciach, tvoja každodenná pomoc.“ Nemáme prečo žiadať od Boha veľké zázraky. Musíme ho však prosiť, aby posilnil našu vieru, osvietil náš rozum, upevnil našu vôľu. Ježiš je vždy pri nás a vždy koná ako ten, kým je.

Od začiatku svojho kázania som vás varoval pred falošným chápaním „byť ako Boh.“ Neznepokojuj sa kvôli poznaniu seba samého: že si z hlíny. Nech ťa to netrápi. Pretože ty a ja sme Božie deti — a to je správne chápanie oného „byť ako Boh“ — od večnosti vyvolení Božím povolaním: v Ježišovi Kristovi si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení

v láske (Ef 1, 4). My, ktorí patríme osobitným spôsobom Bohu, ktorí sme jeho nástrojmi i napriek našim osobným úbohostiam, budeme účinní, ak nestratíme vedomie svojej vlastnej slabosti. Mieru tej slabosti spoznáme práve vo chvíľach pokušenia.

Ak pociťujete skleslosť potom, čo ste azda osobitne živým spôsobom zakúsili svoju vlastnú malosť, potom je tu chvíľa, aby ste sa úplne a poddajne odovzdali do Božích rúk. Hovorí sa, že Alexandrovi Veľkému raz vyšiel v ústrety jeden žobrák, ktorý prosil o almužnu. Alexander zastal a rozkázal, aby žobráka urobili pánom piatich miest. Ten chudák zostal celý zaskočený a zmätene zvolal: „Ale ja som nežiadal až toľko!“ A Alexander mu odpovedal: „Ty si žiadal podľa svojho a ja ti dávam podľa môjho.“ Aj vo chvíľach, keď si veľmi výrazne uvedomujeme svoje vlastné nedostatky, môžeme a máme

hľadiť na Boha Otca, Boha Syna a Boha Ducha Svätého s vedomím, že máme účasť na Božom živote. Nikdy neexistuje dostatočný dôvod, aby sme sa obzerali späť (Porov. Lk 9, 62). Pán je vždy pri nás. Musíme byť verní, spoľahliví, plniť si svoje povinnosti a v Ježišovi nachádzať lásku a impulz k pochopeniu chýb iných ľudí a k prekonávaniu vlastných omylov. Takto potom aj všetky duchovné ťažkosti — tvoje, moje a iných ľudí — budú oporou na stavbe Kristovho Kráľovstva.

Priznajme si svoje neduhy, ale súčasne vyznávajme Božiu moc. Kresťanský život musí svedčiť o optimizme, radosti a pevnom presvedčení, že Pán nás chce použiť pre svoje zámery. Ak sa budeme cítiť súčasťou Svätej Cirkvi, ak si budeme uvedomovať, že máme oporu v neochvejnej Petrovej skale a v pôsobení Ducha Svätého, potom sa v každej chvíli budeme rozhodovať

plniť si svoje malé povinnosti
každého okamihu: každý deň niečo
zasiať. A sýpky nebudú stačiť pre
tolľkú úrodu.

161

Teraz ukončíme túto chvíľu modlitby.
Pripomeňme si — vychutnávajúc v
hlbke duše nekonečnú Božiu dobrotu
—, že pri slovách premenenia sa
Kristus stáva skutočne prítomným v
hostii, so svojím Telom, so svojou
Krvou, so svojou Dušou a so svojou
Božskou prirodzenosťou. Klaňajte sa
mu s úctou a oddanosťou; znovu mu
v jeho prítomnosti ponúknite svoju
lásku; nebojte sa mu povedať, že ho
milujete; poďakujte sa mu za
každodenný prejav jeho nežného
milosrdenstva a rozniecujte v sebe
túžbu s dôverou pristupovať k
svätému prijímaniu. S bážňou sa
skláňam pred týmto tajomstvom
lásky: Pán si vyberá moje úbohé
srdce ako svoj trón, aby ma nikdy

neopustil, ak sa ja od neho
nevzdialim.

Potešení Kristovou přítomností a
posílení jeho Telom, dokážeme být
v tomto pozemském živote verní, a
potom v nebi, spolu s Ježišom a jeho
Matkou, sa budeme nazývať víťazmi.
*Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kde
je tvoj osteň? Ale vďaka Bohu, ktorý
nám dal víťazstvo skrze nášho Pána
Ježiša Krista (1 Kor 15, 55 a 57).*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/homilia-
na-slavnost-bozieho-tela/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/homilia-na-slavnost-bozieho-tela/) (07.08.2025)